

РЕШЕНИЕ

№ 6122

гр. София, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 03.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **413** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на "Сто Експорт" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], против Ревизионен акт (РА) № Р-22221020006279-091-001/23.08.2021 г., издаден от Р. Р. Б. на длъжност начални сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“ при Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) С. (орган, възложил ревизията) и В. В. П. – главен инспектор по приходите (ръководител на ревизията), в частта, потвърдена с Решение № 1739/12.11.2021 г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" (ОДОП) С. при Централно управление (ЦУ) на НАП, с която на дружеството са определени задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчни периоди от м. 08.2020 г. до м. 10.2020 г., вследствие на доначислен ДДС, в общ размер на 11 592,22 лева.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на РА, поради неправилно приложение на материалния закон. Оспорват се констатациите на приходните органи, обосновавали допълнителното начисляване на ДДС във връзка с недоказано изпълнение на декларираните вътреобщностни доставки (ВОД) на стоки (интериорни врати и аксесоари) към румънските дружества L. CAR PROFESIONAL S.R.L. FEREAȘTRA и ASO G. S.R.L. Жалбоподателят се позовава на представените в ревизионното производство ЧМР и потвърждения, които счита, че съдържат всички реквизити съгласно чл. 6 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на

стоки, включително място и дата на получаване на стоката. Застъпва позиция, поддържана и пред административната инстанция, че органите по приходите не са ангажирали достатъчно преки и косвени доказателства, които да опровергават наличието на реално извършени доставки към посочените чуждестранни контрагенти. В тази връзка счита, че единствено на база липсата на деклариран В. от страна на получателите и отричането на един от тях, че е получил стоки от ревизираното лице, не може да презумира отговорност на жалбоподателя. Изразява становище, че събраните данни могат да формират само предположение за недобросъвестност на доставчика и да са предпоставка за събиране на допълнителни документи и доказателства. Претендира отмяна на РА в оспорената част и присъждане на разноски. Ответникът – директорът на Дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП, в с.з., чрез юрк. М., оспорва основателността на жалбата. Моли за присъждане на разноски по делото във вид на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Началото на ревизионното производство е поставено със Заповед № Р-22221020006279-020-0011/15.10.2020 г., издадена от Р. Р. Б. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при Териториална дирекция на НАП – С. (л. 37 от делото), с която е възложено да бъде извършена ревизия на "Сто Експорт" ЕООД за определяне на задълженията му по ЗДДС за данъчен период 01.08.2020 г. - 31.08.2020 г. Заповедта връчена на ревизираното лице на 03.11.2020 г. (л. 146).

Първоначалната заповед е изменена с последващи такива с № Р-22221020006279-020-002/21.10.2020 г., № Р-22221020006279-020-003/25.11.2020 г., № Р-22221020006279-020-004/18.12.2020 г. С тях последователно е разширен времеви обхват на ревизията, като са включени периодите от 01.09.2020 г. до 30.11.2020 г. Срокът за извършване на ревизията е продължен до 02.04.2021 г. със Заповед № Р-22221020006279-020-005/29.12.2021 г., № Р-22221020006279-020-006/28.01.2021 г. и № Р-22221020006279-020-007/25.02.2021 г. На основание чл. 34, ал. 1, т. 4 ДОПК със Заповед № Р-22221020006279-023-001 от 16.03.2021 г. ревизионното производство е спряно във връзка с открита процедура по обмен на информация с Република Румъния и е възобновено отново след отпадане на основанието за спиране със Заповед № Р-22221020006279-143-001/18.06.2021 г.

В хода на ревизията е установено, че основен предмет на дейност на „Сто Експорт“ ЕООД е търговия с интериорни и входни врати, като през ревизираните периоди дружеството е декларирало само продажби към контрагенти от Европейския съюз – А., Италия Гърция и Румъния. Поради това доставките са разгледани като ВОД по смисъла на чл. 7 ЗДДС. Констатирано е, че за ревизирания период основен доставчик на стоките предмет на ВОД е „МОНАРХ 96“ ЕООД, който от своя страна ги е закупувал от „Изток Инвест 3000“ ЕООД. Спедицията към клиентите на ревизираното лице е осъществявана от прекия доставчик за сметка на ревизираното лице, като за целта са ползвани наети от „АБЦ България“ ЕООД товарни автомобили.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 ДОПК на ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи, писмени обяснения и справки от задължено лице - Р-22221020006279-040-001/27.10.2020 г., Р-22221020006279-040-002/30.11.2020 г. и Р-22221020006279-040-003/18.12.2020 г. С

тях са изискани първични и вторични счетоводни документи, счетоводни регистри, банкови документи, договори с контрагенти и доказателства за извършени и получени доставки, включително документи, релевантни за доказване на реалното изпълнение на декларираните ВОД към контрагенти, установени в страни членки на ЕС.

В отговор, от задълженото лице са представени дписмени доказателства, които след анализ от страна на органите по приходите са намерили отражение при формиране на правните изводи и основанията за облагане в РД и РА. За удостоверяване на ВОД са представени инвойс/фактури, международни товарителници /ЧМР/, писмени потвърждения от получателите по доставките и документи за счетоводното отразяване на стопанските операции. Установено е, че плащанията по доставките към L. CAR PROFESIONAL S.R.L. са извършени в брой, за което са приложени фискални бонове. Плащанията от FEREAstra ASO G. S.R.L. са извършени по банков път.

На основание чл. 45 ДОПК са извършени насрещни проверки на прекия доставчик и превозвач - „МОНАРХ 96“ ЕООД, на предходния доставчик - „ИЗТОК ИНВЕСТ 3000“ ЕООД и на наемодателя на превозните средства - „АБЦ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. Резултатите са обективирани в съответните протоколи за извършени насрещни проверки, подробни описани в РД. Въз основа на представените от тях документи е формиран извод, че издадените от дружествата фактури документират реални доставки на стоки.

Независимо от това е прието, че са налице основания за извършване на корекции на декларираните от ревизираното дружество резултати по ЗДДС, т.к. румънските дружества L. CAR PROFESIONAL S.R.L. и FEREAstra ASO G. S.R.L. не са отчели получени доставки на стоки от „СТО ЕКСПОРТ“ ЕООД. В тази връзка е изпратена молба за административно сътрудничество до приходната администрация на Румъния в съответствие с чл. 7 от Регламент /ЕС/ 904/2010, изготвена от български орган по приходите за L. CAR PROFESIONAL S.R.L. Получен е отговор, в който българските данъчни власти са уведомени, че чуждестранният търговец отрича да е извършвал сделки със „СТО ЕКСПОРТ“ ЕООД. В отговора е посочено, че в съответствие с писменото изявление на управителя на румънското дружество, приложените при обмена на информация фактури имат различен печат по форма и съдържание от тези на компанията, а подписът не принадлежи на никой от служителите на предприятието.

При така установеното органите по приходите са счели, че по отношение на доставките към L. CAR PROFESIONAL S.R.L. и FEREAstra ASO G. S.R.L. липсват доказателства, че стоките са транспортирани извън територията на България и са предмет на ВОД към посочените румънски дружества. При констатираните разплащания е прието, че „СТО ЕКСПОРТ“ ЕООД е извършило облагаеми доставки на стоки по посочените в РД общо 19 на брой фактури на стойност 57 961,08 лв., които не могат да се определят като ВОД по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗДДС и същите следва да се третираат като такива с място на изпълнение на територията на страната, като съответно да се обложат с 20 % ставка на данъка на основание чл. 86, ал. 2, във връзка с чл. 66, ал. 1 ЗДДС. Вследствие на тези изводи са извършени корекции и на ревизираното лице е начислен допълнително ДДС в общ размер на 11 592.22 лв. за данъчните периоди от м. 08.2020 г. до м. 10.2020 г. върху данъчните основи на издадените към L. CAR PROFESIONAL S.R.L. и FEREAstra ASO G. S.R.L. фактури. Горните констатации и изведените въз основа на тях фактически и правни изводи и предложения във връзка с облагането са обективирани в съставения в срока по чл.

117, ал. 1 ДОПК РД № Р-22221020006279-092-001/16.07.2021 г., връчен по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 ДОПК, срещу който не е подадено възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК.

След проведено административно обжалване, в срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК, е постановено Решение № 1739/12.11.2021 г., с което директорът на Дирекция "ОДОП" С. е приел жалбата за допустима, но неоснователна в частта на установения резултат по ЗДДС, считайки, че констатациите и заключенията на ревизиращите органи са правилни, обосновани и законосъобразни. Решението е връчено на дружеството на 16.11.2021 г. по електронен път (л. 17). Жалбата до съда е подадена чрез органа на 30.11.2021 г., видно от придружаващия я пощенски плик.

В хода на съдебното производство от жалбоподателя са представени и приети като доказателства по делото, в превод на български език, фискален бон № RL [ЕГН]/31.10.2020г., фискален бон № RL [ЕГН]/23.09.2020г. и фискален бон № RL [ЕГН]/31.10.2020г., издадени от румънската Национална компания за управление на пътната инфраструктура за заплатена такса за преминаване на Д. мост, както и документ за платена винетна такса за ползване на пътища в Република Румъния, издаден от „ОМВ Петролиум Маркетинг“ ООД, Митница Г..

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу годин за обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

С оглед представените по делото доказателства съдът намира, че обжалваният акт е издаден от органи по приходите, разполагащи с материална компетентност. Съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията. В случая видно от Заповед 22221020006279-020-0011/15.10.2020 г., ревизията на дружеството – жалбоподател е възложена от Р. Р. Б. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Ревизии към дирекция „Контрол“ при Териториална дирекция на НАП – С., оправомощен на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК със Заповед № РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С. (л. 18). РА е издаден от органът, възложил ревизията, и определеният със ЗВР ръководител на ревизията – В. В. П., т. е. от лицата, посочени в чл. 119, ал. 2 ДОПК. Към административната преписка са приложени и доказателства за квалифициран електронен подпис на длъжностните лица.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на издадените от органите по приходите ЗВР, РД и РА - съответно по чл. 113, ал. 1, чл. 117, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 ДОПК. Актовете са връчвани на ревизираното лице, което е могло да се запознае със съдържанието им и да защити правата си. В РА са посочени фактически и правни основания за издаването му, изложени подробно както в акта, така и в съставения ревизионен доклад, представляващ неразделна част от него.

Не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необосноваване на РА. Видно от представените удостоверения

за електронно връчване, жалбоподателят е надлежно уведомен чрез системата на НАП ИС "Контрол" за издадената заповед за възлагане на ревизия, както и за последващите изменящи я такива. В хода на ревизионното производство доказателствата са събрани по предвидени в ДОПК способи. На основание чл. 37, ал. 3 ДОПК на ревизираното дружество е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице, по което от дружеството са представени писмени доказателства, подробно описани в РД. Съставени са съответните протоколи. Изискани са и документи от трети лица, за което са приложени съответните актове. Ревизирания субект е надлежно уведомен за резултатите от извършената ревизията, като му е предоставена възможност за писмено възражение и доказателства във връзка с констатациите и изводите, обосновавали предложените размери на задълженията.

По материалната законосъобразност на РА, обусловена от преценката за правомерност на приложената от ревизираното лице нулева ставка по фактурите за доставка на стоки към L. CAR PROFESIONAL S.R.L. и FEREA STRA ASO G. S.R.L.: Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 1 ЗДДС наличието на ВОД е обусловено от кумулативната установеност на следните предпоставки: осъществена доставка на стоки, транспортиране на същите от територията на Република България до територията на друга държава - членка и регистрации на доставчика и получателя в съответните държави за целите на ДДС. Съобразно чл. 53, ал. 1 и ал. 2 ЗДДС ВОД са облагаеми с нулева ставка на данъка, а удостоверяващите ги документите са определени с Правилника за прилагане на закона. Препращането е към нормата на чл. 45 ППЗДДС, която в зависимост от подлежащите на установяване правно релевантни факти разграничава изискуемите се документи за доказване в две групи - доказателства за доставката и доказателства за изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава-членка. Първият правно релевантен факт се установява с представянето на фактура за доставката, в която се посочва издаденият при регистрацията за целите на ДДС от друга държава-членка идентификационен номер по ДДС на получателя. Следващите два правно релевантни факта са изпращането или транспортирането на стоката, които са посочени алтернативно, а необходимите доказателства за установяването им са определени в зависимост от това от кого е извършен транспортът. Така описаният национален регламент е в унисон с тълкуванията на СЕС, според които освобождаването на ВОД става приложимо само когато правото на разпореждане като собственик с тази стока е прехвърлено на приобретателя и продавачът докаже, че посочената стока е изпратена или транспортирана в друга държава членка и вследствие на това изпращане или транспортиране същата стока е напуснала физически територията на държавата членка на доставката /решение на СЕС от 27.09.2007 г. по дело № С-409/04 Teleos и т. 31 от решение на СЕС от 06.09.2012 г. по дело № С-273/11 Mecsek Gabona Kft/. Директива 2006/112/ЕО оставя в правомощията на държавите членки да определят условията, при които освобождават ВОД от ДДС, като разпределението на доказателствената тежест в процеса се регулира изцяло от националното право и е в зависимост от обичайната практика, установена за сходни операции /т. 35 - 38 от решение на СЕС от 06.09.2012 г. по дело № С-273/11 Mecsek Gabona Kft и т. 26 - 30 от решение на СЕС от 09.10.2014 г. по дело № С-492/2013 "Траум" ЕООД/. В решението по дело С-409/04 г. СЕС е посочил, че вменяването на задължение на ревизираното лице да представи убедително доказателство за

физическото напускане на стоките на територията на държавата-членка не гарантира правилното и ясно прилагане на освобождаванията и поставя това лице в положение на несигурност /т. 51/ в нарушение на основния принцип на правото на ЕС на правна сигурност, изискващ нормите да бъдат ясни и точни и прилагането им да е предвидимо за лицата. Спазването на този принцип се постига чрез регламентиране от националните власти на условията за освобождаване, вкл. чрез списък от документи, които следва да се представят на компетентните органи /чл. 45 ППЗДДС/. Не е в противоречие със съюзното право да се изисква от доставчика да вземе всички мерки, които могат разумно да се очакват от него, за да се увери, че осъществяваната от него операция не го довежда до участие в данъчна измама. Цитираните разяснения на СЕС сочат, че отказ да се признае правото на освобождаване от облагане с ДДС при ВОД е допустим само когато доставчикът не е изпълнил предвидените от закона задължения в областта на доказването или когато е бил недобросъвестен.

В конкретния случай е безспорно установено, че предмет на декларираните към L. CAR PROFESIONAL S.R.L. и FEREA STRA ASO G. S.R.L ВОД са различни видове и количества входни и интериорни врати и аксесоари, които ревизираното лице е закупувало от „Монарх 96“ ЕООД, а то от своя страна от предходен доставчик - „Изток Инвест 3000“ ЕООД. Превозът е осъществяван от „Монарх 96“ ЕООД с наети от „АБЦ България“ ЕООД транспортни автомобили, за което по делото са представени договори и приемо-предавателни протоколи, съдържащи описание посредством регистрационните номера на превозните средства. Според обясненията на спедитора дружеството е осъществило продажби към „Сто Експорт“ ЕООД, за което са приложени фактури и приемо-предавателни протоколи за предадените стоки. Управителят на „Монарх 96“ ЕООД посочва, че продажбите и извършения транспорт към ревизираното лице се получават директно от клиентите на „Сто Експорт“ ЕООД от складовете на „Монарх 96“ ЕООД, където те се и съхраняват. За доставените стоки на крайните клиенти на „Сто Експорт“ ЕООД доставчикът издава фактури за продадените стоки и извършения транспорт на „Сто Експорт“ ЕООД.

След като е безспорно, че транспортът е за сметка на доставчика – ревизираното лице, то по аргумент от чл. 53, ал. 2 ЗДДС, вр. чл. 45, т. 2, б "б" ППЗДДС, необходимото доказателство за експортиране на стоката до територията на друга държава членка е транспортният документ. Такива са представени в ревизионното производство, заедно с потвърждения за получаване, но настоящият съд намира, че тяхната вярност е опровергана от останалите доказателства, събрани от ревизията, включително и от получената по линия на международния обмен информация, съгласно която румънският контрагент L. CAR PROFESIONAL S.R.L. отрича да е имал каквито и да било търговски взаимоотношения с дружеството „Сто Експорт“ ЕООД. При това положение и доколкото не е спорно, че плащането по доставките е извършвано в брой, то поставя се въпросът кога и от кого то е извършвано. Информация по този въпрос жалбоподателят не дава, вместо което се позовава на евентуалната недобросъвестност на доставчика, за която счита, че органите по приходите е следвало да съберат допълнителни документи и обяснения за изследване на фактическото предаване на стоките на получателите.

Неправилното разбиране на жалбоподателя чия е доказателствената тежест за установяване на процесните ВОД мотивира настоящият съд, освен с определението от 09.03.2022 г., допълнително в с.з. да укаже на оспорващия, че именно той, който претендира данъчното предимство с прилагане на нулева ставка за доставките, следва

да представи доказателства, установяващи по несъмнен начин осъществяването на ВОД, включително чрез изискване на писмени доказателства по реда на чл. 192 ГПК от превозвача. В отговор жалбоподателят е депозирал молба, в която излага, че в ревизионната преписка се съдържали множество доказателства за преминаване на транспортните средства през граничен пункт Д. мост в посока от България към Румъния. Такива документи обаче липсват по делото, а приложените с молба от 08.07.2022 г. на л. 150 – 158 фискални бонове за заплатени такси и винетен стикер не могат да се обвържат с представените ЧМР – нито хронологично, нито с оглед данните за превозните средства. Фискалните бонове и документ за заплатената винетна такса касаят МПС с регистрационен номер [рег.номер на МПС] , а в процесните ЧМР-та са посочени автомобили с други номера - В., В., В. и В..

В тази връзка съдът следва да прецени и представените международни товарителници с оглед на това дали същите могат да послужат като годно доказателство за осъществени вътреобщностни доставки и конкретно да удостоверят получаването на стоките на територията на друга държава-членка (а не простото им предаване на превозвача). Следва да се съобрази и характера, предназначението, както и доказателствената сила, които притежава международната товарителница в контекста на регламентацията в Закона за автомобилните превози и Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки.

Съгласно чл. 49 от Закона за автомобилните превози (ЗАвтПр) с договор за автомобилен превоз на товари превозвачът се задължава срещу заплащане да превози с превозно средство до определено местоназначение товар, който изпращачът му предава. Съобразно чл. 50 с.з. договорът за превоз се установява с товарителница, като действителността на договора за превоз не зависи от издаването, редовността или изгубването на товарителницата. По силата на чл. 61 товарителницата удостоверява условията на договора и получаването на товара от превозвача до доказване на противното.

Идентични са и разпоредбите на Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки. Съгласно чл. 4 от Конвенцията договорът за превоз се установява с товарителница. Липсата, нередовността или загубата на товарителницата не засягат нито съществуването, нито действието на договора за превоз, който остава подчинен на разпоредбите на тази конвенция, а съобразно чл. 5 товарителницата се изготвя в три оригинални екземпляра, подписани от изпращача и от превозвача. Тези подписи могат да бъдат отпечатани или заменени с печатите на изпращача и превозвача, ако това се разрешава от законодателството на страната, в която се изготвя товарителницата. Първият екземпляр се предава на изпращача, вторият придружава стоката, а третият се задържа от превозвача. Освен това, съгласно чл. 9, т. 1 от Конвенцията товарителницата удостоверява, до доказване на противното, условията на договора и получаването на стоката от превозвача. Следователно като документ, удостоверяващ само и единствено (и то с оборимата презумпция) получаването на стоката от превозвача, товарителницата не представлява доказателство за преминаване на собствеността от доставчика на получателя на стоката, като същата съобразно посочените текстове не представлява доказателство за обстоятелството, че стоката е била получена от получателя. Доказателствената стойност на товарителницата се ограничава до доказване на обстоятелството, че стоката е била предадена на превозвача, от което следва, че съобразно приложимите норми, както на Конвенцията, така и на ЗАвтПр, същата не би могла да представлява

доказателство за получаване на стоката от лицето, за което е била предназначена. При така установеното и при съдържанието на нормата на чл. 45, т. 2, б. "б", която въвежда задължение за наличието на транспортен документ, който да удостоверява, че стоката е била получена на територията на друга държава членка, представената международна товарителница не би могла да се определи като доказателство за осъществени вътреобщностни доставки. Същата, обаче би могла да се определи като такова доказателство при условието на попълване на съответните реквизити от международната товарителница, а именно с посочване на точното място на ратоварване, часа на пристигане на стоките и с полагането на подпис и печат на получателя.

В процесния случай всички представени ЧМР-та са еднотипни и без серийни номера. В тази връзка съдът съобразява, че образецът на международната товарителница представлява комплект от седем с еднаква поредна номерация части. Предназначението на отделните екземпляри е: част 1: Оригинал, отпечатан в червен цвят, който се предава на изпращача след сключване на превозния договор; част 2: Отпечатана в син цвят, която се предава на получателя след съответната заверка от негова страна; част 3: Отпечатана в зелен цвят, която остава в превозвача след приключване на превозния договор. Липсата на поставени статистически номера върху товарителниците индикира, че същите са изготвени единствено за целите на формалното документиране и доказване на ВОД, без действително да е осъществявано трансгранично движение на стоки.

Освен това, следва да се съобрази и обстоятелството (правилно установено от административната инстанция), че от данните в представените ЧМР-та (касаещи и двете румънски дружества) не може да се установи мястото на получаване на стоките (точен адрес и склад на клиента). Посочено е единствено град и държава „В., R.”. Видно от вписванията в клетки 23 и 24, няма данни за лицата, които са предали, а също така и за лицата, които са приели стоките. Необходимото съдържание на товарителницата е очертано в чл. 6, т. 1 от Конвенцията, а с оглед приложените към преписката ЧМР-та, същите не отговарят на тези изисквания. При тази непълнота представените транспортни представляват доказателство само за обстоятелството, и то оборимо, че стоките са били предадени на превозвач, но не и, че същите са получени на територията на друга държава-членка.

Поради оборимостта на установената в чл. 9 от Конвенцията презумпция, фактът на получаването на стоките винаги следва да бъде предмет на проверка на база съвкупен анализ на всички събрани доказателства. Именно в този аспект верността на процесните ЧМР се опровергава по делото. В хода на ревизията превозвачът не е представил убедителни доказателства за извършения транспорт: пътни листове с вписан маршрут България - Румъния, отчет на водача за резултатите от осъществената командировка, нито доказателства за извършени разходи във връзка с транспорта - заплатени пътни и магистрални такси, разходи за гориво, за паркинги и др. Както вече се посочи представените в хода на съдебното производство такива не могат да се обвържат хронологично с процесните доставки, а и не съответстват на данните от ЧМР-тата, в които са вписани други регистрационни номера на превозни средства. В ревизионното производство органите по приходите са изискали от превозвача съпътстващи превоза документи, но такива не са представени, а в съдебното производство въпреки изричното указание не беше направено искане за тяхното изискване. Изводът, който прави съдът е, че такива не съществуват, с което се счита за

оборена доказателствената сила на представените писмени документи по чл. 45 ППЗДДС. Поради това те не доказват главният факт, подлежащ на доказване - преминаване на стоките от територията на РБ до територията на друга държава - членка на ЕС, в случая Румъния. При този извод се поставя въпросът за добросъвестността на ревизираното лице и доколко той е взел всички разумни мерки в рамките на своите възможности, за да се увери, че осъществените от него ВОД не го довеждат до участие в измама /виж решението на СЕС по делото Teleos, т. 68/. Изричното изявление на управителя на L. CAR PROFESIONAL S.R.L., че не е имал търговски взаимоотношения с дружеството „Сто Експорт“ ЕООД, и че никога не е сключвал сделки с него, както съставените идентични ЧМР без статистически номера и потвърждения, изключват добросъвестността на жалбоподателя при осъществяването на процесните операции. Според т. 1 от диспозитива на решението на СЕС от 6 септември 2012 г. по дело C-273/11, Mecsek-Gabona, член 138, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че допуска на продавача да се откаже ползването от правото на освобождаване на вътреобщностна доставка, при условие че бъде установено с оглед на обективни фактори, че той е знаел или е трябвало да знае, че осъществената от него операция е била част от извършена от приобретателя измама, и че не е взел всички зависещи от него разумни мерки за избягване на собственото си участие в тази измама.

Ето защо законосъобразно органите по приходите са третирали спорните доставки като реализирани на територията на страната. Недоказаното изпълнение на ВОД към L. CAR PROFESIONAL S.R.L. и FEREAȘTRA ASO G. S.R.L. обуславя правомерност на извършените корекции на декларираните от дружеството резултати по ЗДДС за данъчни периоди от м.08.2020 г. до м. 10.2020 г., съответно и на доначисления ДДС в общ размер на 11 592,22 лв.

При този правен резултат своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно на основание чл. 161, ал. 1, изр. второ ДОПК. Същото съдът определя на 877,77 лв. предвид материалния интерес на спора – 11 592,22 лв. и съобразно алгоритъма на чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "Сто Експорт" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], против Ревизионен акт № Р-22221020006279-091-001 от 23.08.2021 г., издаден от Р. Р. Б. на длъжност начални сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. (орган, възложил ревизията) и В. В. П. – главен инспектор по приходите (ръководител на ревизията), **в частта потвърдена** с Решение № 1739 от 12.11.2021 г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С. при Централно управление на Национална агенция за приходите.

ОСЪЖДА "Сто Експорт" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], да заплати на Националната агенция за приходите разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 877,77 лева (осемстотин

седемдесет и седем лева и 0,77 ст.).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК, вр. § 2 ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: